

CHƯƠNG VI

Đời lính của chàng đã bước vào giai đoạn hai. Giai đoạn chàng đeo trên cổ con cá có đuôi. Chàng thên thang về phép mỗi ngày cuối tuần, Thùy giờ ngoan ngoãn hơn vợ hiền nữa, vì nàng là vợ mà chưa có quyền. Thùy mê chồng hơn vì đi lính chàng mới cho nàng những ngày cuối tuần đẹp hơn cả thiên thai. Vì đi lính nàng có người chồng thân rắc chần cánh tay mê nồng và đôi môi đa tình quá đổi.

Xa nhau đặng đặng một tuần nung nấu như than nung đỏ trong lửa hồng, nên chiều thứ bảy mới đốt chết môi nhau, đốt xuống toàn thân nhau, đốt xuống toàn thân nhau. Nên đêm thứ bảy, trời ơi thần thánh.

Tội nghiệp cho những người đàn ông chưa biết vị tình đêm thứ bảy của lính. Đáng tiếc cho những người đàn bà không có chồng đi lính. Bởi họ sẽ chẳng biết cái sung sướng tuyệt vời của đêm thứ bảy, thức trắng đêm hôm sau ngủ bù.

Mỗi sáng thứ bảy Thùy thay tấm khăn phủ giường mới màu hồng. Nàng thay cái drap trắng bọc nệm. Nàng thay áo gối ướp chút đầu thơm. Trưa thứ bảy nàng tắm nước nóng. Mang thai bụng nàng càng tròn đẹp hơn tất cả cái đẹp có trên đời này, tội nghiệp cho những người đàn bà không được có dịp mang thai. Hồi này Thùy hay tội nghiệp cho người khác quá, vì hồi này, nàng là người đàn bà kiêu hãnh nhất đời.

Thùy sửa soạn xong đứng nhìn quanh một lượt căn phòng. Nàng bước tới sửa ngay lại khung hình hai đứa chụp chung để trên bàn ngủ. Nàng cúi xuống để ngay lại đôi dép đi trong nhà của chàng. Nàng đi vào nhà sau xem xét khăn rửa mặt, áo ngủ và đồ lót cho chàng. Hạnh phúc là những cái bé tí bé ti này. Hạnh phúc là chiều thứ bảy, là đêm cuối tuần.

Lan đã xin với ba má cho nàng ở căn phòng này với giá tiền thuê thật tượng trưng. Cả thể giới thu gọn trong căn phòng xinh xắn này. Cả vũ trụ thu gọn trong thân thể chàng. Ôm được chàng là có cả trời mệnh mông ân sung, một biển bao la yêu thương. Có chồng là người đàn bà có tất cả và mọi sự.

Thùy mỉm cười nhìn kỳ công của mình. Anh sẽ hài lòng khi ngã mình lên cái giường sạch sẽ thơm tho này. Buổi trưa náo nức quá nàng ăn không được nữa. Tỉnh thoảng lại mỉm cười. Lan trêu:

- Hôm nay có kẻ vui quá không ăn không ngủ.

Lũ nhỏ cười tùm tùm. Thùy vẫn ngồi im, Lan lại nói:

- Chiều thứ bảy đêm thứ bảy dẹt bằng cái thảm vàng bạc với châu báu phải không Thùy?

Thùy gật:

- Dĩ nhiên rồi. Thời gian đang dẹt bằng kim cương.

- Đem một thúng kim cương đổi lấy đêm thứ bảy bà chịu đổi không?

- Thèm vào, kim cương đâu có quý bằng chàng của tao.

- Giỡn, một thúng kim cương bà có thể mua được tất cả mọi sự, cả triệu thăng đàn ông sẽ thuộc về bà.

Thùy trề môi:

- Cả triệu đàn ông không bằng một chồng ta.

- Giỡn không? Sao lại không bằng?

- Bằng sao được, chồng tao là ông trời của tao nghe rõ chưa? Là thần thánh là tất cả.

Lan le lưỡi:

- Mê chồng đến như bà là cùng. Nay đem đổi cả Sài Gòn lấy đêm thứ bảy đổi không?

- Không, có cả Sài Gòn mà không có chàng cũng như không.

- Lỡ chiều này anh ấy không về thì sao?

Thùy trợn mắt.

- Nay đừng có đêu, đừng có trù mạt người ta xui xẻo như vậy chứ.

Lan bôi rôi:

- Thôi nói đùa đó chưa gì cái mặt đã bí xì thế kia bà. Bà là tôi cũng ham có chồng quách, để ôm cả một khối hạnh phúc trong tay.

Thùy gật gù:

- Đúng đấy lấy chồng đi Lan. Mấy người có chồng có vợ họ ích kỷ lắm, họ cứ than khổ than đau để mình sợ. Lấy chồng vui lắm chứ, tuyệt lắm bà. Bà nào nói khổ, thử bảo họ bỏ chồng đi tu xem họ tính sao. Con gái chưa biết mùi đời đi tu xem thì có, chứ đàn bà đi tu tao thấy có ai điên vậy đâu? Đồ mi kiếm được đàn bà có chồng đi tu đó.

Lan nhíu mày.

- Ủ nhỉ? Tuyệt thật không mày?

- Quá tuyệt.

- Tuyệt ra sao?

- Lấy chồng đi rồi biết.

- Lỡ khổ thì sao? Lỡ nó hành hạ mình thì sao?

- Vẫn tuyệt như thường.

Lũ trẻ cười vang:

- Bà Thùy ở đây vài tháng nữa mấy ông mấy bà nhà này e là bỏ học đi lấy chồng hết.

Lan suyt:

- Khẽ chứ mấy thằng khi để tao điều tra Thùy đã nào. Này Thùy dám đến y khoa diễn thuyết về vụ tuyệt cú mèo khi lấy chồng không? Tụi sinh viên nam cũng như nữ cứ ngán lấy vợ lấy chồng. Mà diễn thuyết vài phát đồ khối chúng râm rộ cưới nhau cho coi.

Thùy lắc đầu:

- Ai lại đại thế.

- Sao vậy?

- Ít người hạnh phúc, hạnh phúc mới tuyệt. Tại thương mày quá tao mới nói cho biết đó, chứ gặp đũa khác tao xúi nó ở giá tới già chứ bộ. Mấy đũa con gái cứ nghe xúi đại ở giá, mấy bà có chồng mới thích bụng chứ.

Thùy đứng lên:

- Thôi tao đi ngủ đây.

Lan nheo mắt:

- Ngủ khi ấy, bà đi ra đi vào o bé tổ uyên ương đợi chàng, ở đó mà ngủ tôi đi bằng đầu.

- Thì tao phải o bé chồng tao chứ bộ, con này hay chưa?

- Thấy ông bà yêu nhau tao bắt sốt ruột.

Lan đi theo Thùy vào phòng, Lan rùn vai:

- Eo ơi hấp dẫn quá, ban ngày cũng để đèn.
- Thì đóng kín cửa.

Lan cắn môi:

- Giường hồng, đèn hồng, da người yêu cũng hồng. Ông Thành tốt số thật, chiều nay e cắm cung trong phòng nữa hả?

Thùy cười nhẹ, Lan tò mò:

- Lấy chồng tuyệt thật không mà?
- Tuyệt chứ, có bà nào chịu bỏ chồng dễ dàng cho chồng lấy vợ hai đâu nào, bà nào than khổ đề nghị họ 'passer' chồng cho mình coi. Còn lâu.
- Ừ nhỉ, vậy mà nghĩ không ra, thôi cuối tuần thi xong bắt anh chàng làm đám cưới gấp.

Lan xoay người nhìn quanh.

- Thơm phức thế này, vừa về chắc chàng nhào vô dự tiệc liền.
- Đừng có tò mò quá không nên, thôi ra đi cho người ta sửa soạn đón quân vương của người ta bà.

Lan nhún chân bỏ đi, sau khi nháy mắt cười Thùy ngồi xuống ghé tránh cái giường đợi chàng về mới dám lên ngai cao. Ngọn lửa nung nấu đủ một tuần trong tim. Thùy hùng hực mê đắm, chút nữa anh về em đốt chết anh. Chút nữa anh về em quẫn anh nghệt thờ. Chút nữa anh về, em hôn anh không chừa một nơi. Chút nữa anh về em tội vinh anh như thần linh trên giường. Thùy lại ngược mắt nhìn đồng hồ, cái kim đồng hồ hôm nay lười biếng tẻ. Chợt nhớ ra một cái gì xem chừng như nghiêm trọng, Thùy đi nhanh vào phòng tắm tay bộ đồ lót mới mua. Loại mà da thưa như lưới cá. Chàng sẽ như con cá voi mắc lưới tình. Chàng sẽ bị nhân ngư vẫy mời xuống thủy cung. Thùy đứng trước cái gương lớn xoay vòng vòng. Bụng vừa căng tròn, ngực vừa vun cao, hai mắt long lanh, đôi môi ướt át. Chút nữa bố sẽ về với con bố sẽ áp tai nghe con thờ, sẽ đặt tay đợi con máy động và bố sẽ huýt sáo gọi con nghe sau da bụng mẹ.

Tự ngấm mình chán, Thùy khoác áo ra cửa đứng đợi. Thành đột ngột xuất hiện dưới đường. Chàng chạy lên thang và nàng chạy xuống thang. Họ gặp nhau ở giữa cầu thang. Thùy đu lấy cổ chàng không rời:

- Trời ơi! Trời ơi, đi gì như rùa vậy?

- Đi như gió thì có, hồi taxi hụt hơi đó em ơi.

Thùy vuốt nhẹ cánh mũi của chàng.

- Chu choa, nhớ rún người.

- Anh nhớ phát điên.

Dĩ nhiên họ đi nhanh thật nhanh vào phòng, vợ chồng rồi yêu cái giường nhất, yêu thứ khác sau. Thùy lấy khăn nóng lau mặt cho chàng rồi giục chàng đi tắm.

Thành tình tứ.

- Không muốn rời em nữa, tắm chung.

Thùy lắc đầu.

- Không được, em tắm rồi.

Thùy ngồi xuống toan cởi giày cho chàng. Thành lắc đầu:

- Thôi để anh, em ngồi đau con anh.

Những gì đẹp nhất dĩ nhiên sẽ xảy ra sau đó. Sau khi chàng tắm xong khoác vào người bộ áo ngủ thoải mái. Thùy treo bộ đồ vía nhà binh mỗi tuần của chàng lên tường. Thùy khép kín cửa đứng nhìn chàng nằm dài trên giường cười rất nhẹ. Chàng dang rộng hai cánh tay ôm lấy vợ và lăn nàng một vòng rất êm. Chưa có gì lạ lùng hơn êm đềm hơn cuộc xâm lăng của chàng nữa. Thùy ôm lấy bờ vai chàng, bờ vai rắn chắc nhớ đời gió sương, nhớ những ngày đi bãi những đêm ngủ rừng. Cảm xúc tràn đầy lên từng thớ thịt nhỏ bé và tận cùng. Nàng nằm trong phòng kính mà nhìn thấy rừng xanh, thấy trời ngọt một màu hồng. Thân thể nàng thờ đậy theo những cơn trớn vuốt ve. Em không thể yêu cái gì hơn anh được nữa. Em không có một chút gì cho em nữa ... Thành ơi! Thành!

Khoảng trống đã lấp đầy, hai môi đã khép kín lấy nhau. Thành đã đi đến đỉnh chót của đường tình, giờ chàng im lìm, nàng giờ mênh mêng. Một lúc sau, họ ôm nhau ngủ như hai vị thần trong huyền thoại.

Buổi chiều thứ bảy khi chợt thức giấc họ nhìn nhau cười tủm tỉm.

- Tuần này con có làm em mệt lắm không?

Thùy lắc đầu:

- Không, buổi sáng khoảng chín, mười giờ con hay bắt em chóng mặt tí thôi.

- Ủ, đàn bà có thai hay chóng mặt lắm. Em có nhớ ăn sáng đầy đủ không?

Thùy gật đầu:

- Có anh ạ.

- Đừng hà tiện quá đâu ốm anh không có nhà khổ thân lắm.

Chàng nghiêng người ghé tai đặt gần bụng nàng:

- Con đang thờ em ạ, thương không?

Thùy gật đầu vuốt ve những sợi tóc cứng của chàng. Thành đặt tay lên chỗ chàng gửi con. Da bụng nàng trắng mịn. Bàn tay chàng ngăm đen.

- Anh thích con gái em ạ, để nó trắng trẻo xinh xắn như em.

- Em thích con trai, đen ngăm ngăm như anh rắn như thép và ghê như anh.

Chàng cười rồi rà môi hôn con qua bụng vợ:

- Lâu chui ra quá, thôi hôn đỡ vậy.

- Anh thích có con không?

Chàng gật:

- Thích mê toi.

- Sao hồi trước anh sợ.

- Thì hồi đó ngu.

- Rồi anh có bỏ em nữa không? Có đẩy em đi Đà Lạt một mình nữa không?

Chàng lắc đầu.

- Nói bậy, nói bậy.

- Lỡ mẹ bắt anh cưới vợ khác thì sao?

Chàng chặn môi nàng:

- Nói nhảm nhí. Con giận cho coi.

Chàng đo cái bụng vợ:

- Lớn rồi đó em nhỉ?

Thùy cảm động gật gật, Thành lại nói:

- Bụng em tròn vo vo, coi thương ghê vậy đó.
- Anh không thấy em xấu đi à?

Thành lắc đầu rất nhanh:

- Của anh mà xấu sao được. Con của anh mà giống mặt sao em nói xấu. Anh nhìn cánh đồng cỏ vàng úa chạy lăn tăn như con đường dẫn mình về quá khứ. Anh nhìn thấy tuổi thơ của anh trải đều trước mắt. Lúc đó anh nhớ em nhất, nhớ đến tên cả người ra và anh thương con của mình. Anh chưa thấy đồng cỏ xanh, anh chỉ thấy đồng cỏ úa vàng. Nghĩ mình sắp có một đứa con anh vừa sung sướng vừa lo sợ. Mình sẽ làm gì cho vợ con đây, khi mình chỉ là một thằng chuẩn úy quyền.

Thùy rung rung nước mắt:

- Anh đã cho em tình yêu và sẽ cho con phần yêu thương còn lại. Đủ rồi anh ạ. Em có đòi hỏi gì hơn nữa đâu. Sinh con xong em sẽ đi làm.
- Nhưng biết khi ra trường anh ở đâu, làm gì?

Thùy cắn răng:

- Đừng lo xa quá như vậy anh ạ. Anh đi đâu em cũng đi theo hết.

Thành tụt xuống áp má vào bụng vợ nghe tiếng trái tim nhỏ bé của con đập thật mơ hồ, mà se sắt cả lòng.

- Anh thương em Thùy! Bây giờ là yêu thương.

Thùy vuốt ve gáy chàng:

- Em biết mình!

Tiếng mình Thùy gọi nghe xót xa nghe nồng nàn quá. Thành chớp mắt nhìn hai giọt lệ trong ngần từ từ lăn trên má Thùy. Chàng đặt tay lên triền ngực trắng hồng của nàng. Em bắt đầu dành sữa cho con em? Em bắt đầu căng bầu sữa ngọt nuôi con cho anh chưa?

- Thùy, có con rồi không được khóc nhè nữa.

Thùy cười, nụ cười còn long lanh nước mắt đẹp hơn bao giờ.

- Tại anh làm em khóc đó.

Thành ấp ủ đầu nàng trên ngực chàng để trần. Mái tóc nâu đen ngóm lóng lánh, tỏa tỏa che kín mọi buồn phiền ngoài đời. Bảy ngày đằng đẵng chỉ được ở bên nhau hai mươi bốn tiếng đồng hồ. Trời bao giờ cũng hà tiện với những kẻ yêu nhau. Đời bao giờ cũng cay nghiệt với những kẻ biết mê man nhau.

Chàng để tay lên chỗ chàng gửi đứa con.

- Cái này của ai?

Thùy cười sáng ngời mắt biếc.

- Của anh.

Chàng vuốt nhẹ lên hai triền ngực của nàng?

- Cái này của ai?

- Của anh và của con.

- Bây giờ của ai?

Thùy cắn vành tai chàng:

- Bây giờ của anh.

Chưa hết, chàng vuốt dần xuống đôi mắt lẳng lơ hơn bao giờ:

- Rồi, cái này của ai nói mau?

- Của ông hàng xóm.

- Chết ngoại tình với lão hàng xóm. Hừ ở đây có lão hàng xóm nào đâu nhỉ?

Thùy dí trán chàng.

- Của lão hàng xóm này nè.

Chàng lại hỏi lầm cẩm:

- Không biết mai một con có giống anh không nhỉ?

- Không giống anh thì giống ai vào đây nữa, hỏi kỳ khôi ghê.

- Lỡ nó giống người khác thì sao.

Thùy nghiêm mặt:

- Thì đem cho người khác.

Chàng dỗ dành:

- Đùa tí mà cưng, em?
- Gì?
- Em yêu cái gì của anh nhất?

Thùy mắc cỡ:

- Biết rồi cứ hỏi mãi.
- Không, phải trả lời em yêu cái gì nhất.

Thùy nguýt dài:

- Yêu cái không xương, biết chưa?

Chàng vờ ngây thơ:

- Cái không xương là cái gì nhỉ?

Thùy cười:

- Hỏi cô Mùi, cô ấy nói cho mà nghe.

Chàng dọa.

- Thật nhé, em cho phép anh hỏi, nhớ đó nhen.
- Ham lắm, chết với em bây giờ.

Chàng bỗng nhớ.

- Chết, em đi khám thai chưa? Mấy thằng bạn nó bảo phải đi khám thai Ạ. Không khám thai lúc sinh mới biết nguy hiểm. Em đi khám thai đi nhé. Í quên anh mới lãnh lương còn có bốn ngàn thôi em. Trừ tiền cơm tiền giặt giữ đủ thứ tiền. Bốn ngàn đủ khám thai không?

Chàng ngồi dậy.

- Đưa cái áo cho anh lấy tiền cho.

Thùy chớp mắt:

- Không, em không khám thai đâu, kỳ thấy mô.
- Lỡ trục trặc cái gì thì sao?

- Chả làm sao cả, em khoẻ lắm anh ạ.

Thùy nắm tay chàng:

- Anh biết họ khám làm sao không mà cứ xúi dại em hoài vậy.

- Sao, họ khám sao?

Thùy cười:

- Họ khám y như anh vậy đó, khám kỹ hơn thế nữa, chịu không?

Chàng trợn mắt:

- Thật không?

- Thật mà, em nói dối anh làm gì.

- Nếu vậy thôi, không khám khiếc gì nữa hết.

- Bác sĩ khám bệnh cũng tình như ai vậy. Dám điều luyện hơn anh nữa nghe. Có nhiều bà đi khám thai cứ lựa bác sĩ trẻ mặt mũi sáng sủa không à!

Chàng bồng cau có mặt mày:

- Thùy!

- Gì cơ anh?

- Sao em biết, em khám thai rồi phải không? Đừng giấu anh.

- Em khám bao giờ đâu.

- Sao em biết họ khám như anh?

- Thì em nghe mấy bà họ nói. Em vào nhà thương Từ Dũ họ nắm cả dây ra đó tụi sinh viên đi ra khám, đi vào khám có sao đâu. Cái mặt đã ghen đùng cho vợ có bầu nữa đi.

Chàng thừ người:

- Phiền nhì!

- Rồi mai em đi khám thai nhé.

- Thôi, để tiền mua thuốc bổ uống lợi hơn.

- Sao lúc này anh bảo nguy hiểm.

- Thôi kệ đến đâu hay đến đó.
- Ghen chi ghen lạ ghen kỳ. Vợ có bầu xí thấy mô còn ghen.
- Bụng vợ anh đẹp thí mô, đũa nào bảo xấu.
- Đẹp với anh thôi chứ.

Chàng đe:

- Anh nói lại không khám thai nữa nghe. Cho đến khi có lệnh mới.

Thùy chúm chím cười thầm:

- Dạ.
- Không có vào nhà thương Từ Dũ nữa nghe.
- Em định vào đó ghi tên mai một sinh đờ tôn tiên mà anh.

Ruột chàng bõng thất lại, tim chàng bõng nhói đau:

- Không, để anh lo cho em. Em phải nghe lời anh, không nghe anh buồn lắm, nằm nhà thương hách nhất.

Thời gian không chịu ngừng, buổi chiều không biết đợi. Ngày không biết tham lam như nàng tham lam từng phút ở bên chàng, như nàng tiếc nuối từng giây đã qua. Anh ơi, chẳng có lẽ em bắt anh hôn em triền miên không rời, rồi làm sao anh thở. Chẳng lẽ em bắt anh ôm em chằm chập suốt ngày không tha, rồi ai lau mồ hôi cho anh? Chẳng có lẽ em bắt anh suốt ngày trong thân em, không mềm xuống, không rời tay buông. Sức anh đâu có ghê như thế được.

Thùy ôm lấy thân thể chồng bùi ngủi.

- Tối mất rồi anh ạ.

Chàng thông cảm.

- Mình đi ăn đi chơi rồi về ngủ.
- Nhưng mai anh phải thức dậy lúc bốn giờ sáng để sửa soạn đi rồi.
- Tuần sau lại về.

- Tuần sau, mình sống như chết cả tuần, rồi được có một ngày thế này thôi sao? Cứ ngày thứ bảy, ngày chủ nhật thời gian cứ vùn vụt thế này này. Tức không? Mới ôm anh đó giờ đã tối rồi.

- Mới sao được, mấy tiếng đồng hồ rồi đó cung ơi, đủ trò rồi chứ bộ.
- Chưa đủ còn thiếu, sức mấy đủ được.

Chàng ngậm lấy môi Thùy:

- Thế nào mới đủ?
- Một triệu lần hôn, một triệu lần ngát xiu, mới đủ.

Chàng le lưỡi:

- Thôi anh còn giữ sức để hít đất để chạy khắp trại, để bò giữa trưa chứ, lính rồi em ơi.

Chàng bông Thùy lên:

- Dậy em, đi chơi một vòng cho dẫn gân dẫn cốt đã.

Thùy hừ nhẹ:

- Làm như mệt lắm đấy.

Thành phố đã lên đèn, những hàng cây cao đã rũ lá đi ngủ thật hiền, những ngọn đèn thấp lên thật xinh, xinh như nụ cười thành phố đêm, Thùy đi sát vào chàng, cái áo hơi rộng che kín bụng, cái quần cũng rộng cho dáng đi ngoan ngoãn dịu dàng. Chàng mặc đồ phép vàng, danh dự tổ quốc và trách nhiệm ngủ trên đầu chàng. Thùy chỉ đi bên cạnh đời chàng, tổ quốc thì ở ngay trên đầu, con mang trong bụng cũng là kẻ bên lề một đời đàn ông của chàng thôi. Những đôi mắt con gái thành phố nhìn theo dáng đi thật đàn ông của chàng. Thành to con, vai rộng bụng rắn chắc, chân dài và vững. Chàng mặc đồ lính bà già cũng phải mê, đừng trách chi con gái đẹp. Chàng đi giày lính, đội mũ cát kết, đôi mắt tình tứ nheo nheo lại, gửi gắm ngàn lời hẹn hò với phố phường ban đêm. Cánh tay chàng đỡ sau lưng vợ đi từng bước. Mặt Thùy hớn hờ hơn cả hoa hồng bày trong tủ kính. Má Thùy không phấn mà đầy phấn yêu thương. Môi Thùy không son mà đỏ hồng những tình. Bởi chàng đã tô son cho nàng bằng chính đôi môi tham lam của chàng từ trưa đến chiều. Bởi chàng đã đánh phấn cho nàng bằng cách tưới đầy chất mê si trên mắt môi vợ và tay chân. Đàn ông là mỹ viện tuyệt vời Thượng Đế dành cho người vợ. Có chồng người đàn bà nhất định phải đẹp và tươi. Không có mỹ phẩm nào dám sánh với đôi môi bàn tay và dòng sinh lực của chồng. Thùy tắm trong tình yêu, nên da thịt sáng láng thiên thần. Thùy được chồng hôn nhiệt thành nên môi đỏ như son. Nhan sắc rực rỡ phủ đầy hào quang ân ái, nên đẹp từ bàn chân đẹp lên sợi tóc. Anh đã trang điểm cho em từ trong ra ngoài, anh đã cho em cái sức sống cuộn cuộn của anh. Bộ óc của Thượng Đế đáng sợ và đáng phục thật. Đàn ông và đàn bà là một sự bù trừ đáng yêu nhất của ngài.

Thành đưa nàng đi trên những con đường có thật nhiều cây, rồi dọc theo Catinat đón gió từ dòng sông lồng lộng thổi về. Coi như cả Sài Gòn này thuộc về mình, coi như cả một đêm tuyết với này thuộc về hai đứa. Đi giữa phố phường đông người nhưng Thùy chẳng còn nhìn thấy ai được nữa. Ngoài chàng tôi không còn thấy được ai! Họ trở về nhà lúc mười giờ đêm. Chàng âu yếm tắm cho vợ như một đứa bé, chàng bảo:

- Đời anh chỉ mong được suốt đời tắm cho em, tắm cho vợ thú hơn vẽ lông mày cho vợ nhiều em ạ.

Nàng nằm trong bồn tắm mỉm cười, chàng tiếp:

- Mai một thanh bình mãn lính anh về xây nhà có phòng tắm như thế này rồi ngày ngày anh tắm cho em, chịu không?

Nàng ngậm ngón tay chàng mỉm cười, nàng bước ra khỏi bồn quấn cái khăn bông to lên người, chàng ngắm vợ chặt lưỡi:

- Em đẹp quá, anh lo ghê.

- Lo gì.

- Lo mất em.

- Không bao giờ cả, nếu lỡ sau này anh bỏ em đi nữa em cũng không bao giờ quên nổi.

Cái chuyện đẹp nhất lại xảy ra, cái giờ thiêng liêng nhất lại đến với hai người, Thùy tiếc nuối, Thành cũng tiếc nuối nên không chịu ngủ cứ nằm chong đèn mờ mà ôm giữ nhau cho đến sáng.

Chàng dứt tay nàng ra, chàng đành đoạn rời cái thân thể bùng bùng yêu thương đó, dù lòng chẳng nở. Dù con tim đã dụi buồn phiền.

Thùy dang tay chắn trước cửa, ngăn chồng không cho đi, Thành thở dài:

- Đừng cản anh, anh đi đã không muốn nổi rồi nhưng anh phải ra đi, em muốn anh bị phạt trọng cấm nhốt như cạp sỏ thú không?

Thùy cúi mặt nhìn xuống đất, rồi ngược lên nhìn chàng nhòa lệ ướt hai mi. Chàng đặt cả hai tay trên vai nàng rồi nói:

- Tuần sau anh về, đừng buồn nghe, gắng ăn uống đầy đủ em nhé.

Thùy kiễng chân hôn chàng, bàn tay mềm đặt mãi trên gáy chàng không chịu rời nữa, mười phút mười lăm phút sau, chàng giật mình gỡ tay vợ xuống:

- Thôi anh đi.

Thùy trở vào nhà âm thầm như chiếc bóng, căn phòng nhỏ hoang vắng mất rồi, Thùy leo lên giường cố giỡ tiếp giấc ngủ. Bàn tay nàng xoa nhẹ trên bụng, thứ hương thơm của hai người còn đây trên chăn gối yêu thương, Thùy sẽ giữ nguyên bộ pyjama của chàng trên giường cho đến ngày thứ sáu mới chịu đem giặt cũng vì trót thương thứ mùi thơm rất vợ chồng của hai người, sau cơn nổi chàm.

Lan gọi cửa:

- Thùy ơi, Thùy!

Thùy vừa cài lại cúc áo vừa mở cửa. Lan thò đầu vào:

- Vô được không? Anh Thành đi rồi phải không?

Thùy gật:

- Đi rồi.

- Buồn không?

- Nhớ.

- Vừa mới gần nhau đó giờ đã nhớ rồi, nhớ chi lạ thế?

Thùy nằm dài ra giường:

- Mệt quá.

- Ai biểu...

Thùy cười:

- Có chuyện gì mà dậy sớm thế?

- Định hỏi ý kiến bà có nên lấy chồng sớm không?

- Nếu yêu thì lấy, lấy chồng hạnh phúc lắm chứ.

- Thật không?

- Ngay cả những lúc đau khổ vì nhau nhất mình vẫn thấy yêu anh ấy như thường.

Lan nghiêm giọng.

- Hỏi thật Thùy nhé, lấy chồng mình được gì mất gì?

Thùy kéo gối ôm vào lòng rồi mơ mộng.

- Mình mất nhiều thứ nhưng cũng được nhiều thứ lắm.

Lan sốt ruột.

- Thì mất những gì và được những gì mới được chứ?

- Mình đánh mất chính cái tôi của mình, và mình được một người đàn ông làm của riêng ở một góc đời riêng.

- Nói chi khó hiểu quá, nhớ mất toi đời mình rồi chẳng được gì thì sao?

- Lúc còn con gái đời lông bông vô định, công nhận không?

- Công nhận.

- Có chồng rồi vô nếp vô khuôn.

- Như vậy có gì thú vị đâu.

- Thú vị lắm chứ, chẳng hạn mình cảm thấy cái gì của mình cũng có ích hết. Bàn tay, bàn chân, cái bụng. Cái gì cũng dùng được hết, lúc con gái đôi lúc mình thấy lạc lõng với chính mình.

- Rồi sao nữa?

- Mình yêu chồng, đôi khi hơn cả mình nữa, dĩ nhiên anh ấy phải thuộc về mình, mình sẽ thấy cả gầm trời này không bằng cái thân thể chồng.

Lan le lưỡi:

- Ghê thế cơ?

- Mình nói thật đó, bởi vì cả vũ trụ này mình chỉ có thể ngắm và chiêm ngưỡng để tìm một chút hạnh phúc nhẹ nhàng. Trái lại tất cả những gì của chồng mình nó cho mình cảm xúc thật sự, thứ cảm xúc sâu thẳm trong người mình và không ai cướp đoạt được. Bởi vậy đàn bà khi ghen tàn bạo và dữ dằn vì thế đó. Thùy có thể mất hết, nhưng mất chồng thì không được. Ai cướp chồng Thùy một sống một chết với Thùy ngay.

Lan cười:

- Thảo nào.

- Thảo nào sao?

- Ngày nào báo cũng đăng những vụ đổ máu chết chóc vì ghen.
- Dĩ nhiên rồi, bây giờ ai cướp Thành của tôi, người đó nhất định phải chết.
- Lỡ người ta không biết anh Thành, tôi sẽ giết Thành.

Lan cười:

- Trời ơi cái mặt coi hiền lành mà dữ quá ta.

Thùy tâm sự:

- Thùy có thể mất tất cả, nhưng mất Thành thì không được.

Lan bắn khoả:

- Đọc báo thấy nhiều cô gái tự tử vì thất tình. Lan nghĩ họ ngu. Cần gì phải như vậy, họ hết yêu mình rồi tự tử vì họ có ích gì đâu. Rồi họ cũng hạnh phúc với người khác và quên mình, Lan không dại như vậy, chết ngu quá, Lan yêu người khác.

Thùy hỏi:

- Nhưng lỡ yêu người khác không được thì sao?

Lan tin tưởng:

- Một năm chưa quên thì hai ba năm rồi sẽ quên, và sẽ yêu được người khác. Thất tình rồi tự tử là hèn, chết lãng nhác thế đàn ông càng tự đắc. Phải nghĩ cách trả thù tàn nhẫn hơn...

- Có thể cô ta nghĩ cô ta chết đi chàng sẽ khổ sở ân hận, và không bao giờ quên được cô ta để vui duyên mới nữa.

- Cái đó chỉ là ảo tưởng. Lòng dạ đàn ông bạc như vôi, trái tim đàn ông bao giờ cũng nóng và thân thể họ bao giờ chả căng. Họ sẽ quên phút mình trên bụng người khác. Chết uổng, chết ngu, nếu tôi có quyền gào to lên cho con gái đừng dại chi thất tình. Nó đá mình yêu cô khác, thì kiếm cách trả thù kiếm cách đày đoạ làm cho hấn ê chề nhục nhã, thân bại danh liệt mới thôi. Lan đang dự định lập cái hội chống thất tình của con gái đó.

Thùy hỏi:

- Thật hả?

- Thật chứ. Bà tính coi đàn ông thời nay họ loạn quá, mình cứ tranh dành nhau, họ càng lên mặt, họ càng khinh thường mình đi. Dại gì. Đàn bà đáng nề phải đoàn kết lại chống họ, cho họ sáng mắt ra mới phải.

- Chống bằng cách nào?

- Ví dụ bỏ tôi bỏ tôi yêu cô khác. Thay vì đánh ghen cô ta, tôi sẽ làm quen, sẽ bàn với cô ta kế hoạch làm điều đúng anh chàng. Dĩ nhiên phải đoàn kết mới được.

- Nói nghe hăng quá.

- Chứ còn gì nữa, đàn ông họ thấy mình cần họ, họ làm tàng đó. Thiếu đàn bà một ngày máu bốc lên đầu họ không điên tôi đi bằng đầu.

- Chao, dân học dục có khác, rành quá. Này yêu ai đậm chưa mà lo xa quá vậy?

- Có chứ, nhưng mình sợ nhất bệnh bạc tình của đàn ông. Người đàn ông mà tôi phục nhất là chung thủy. Chung thủy với người yêu, với bạn bè, với lý tưởng. Coi Tivi, Ciné ngay cả. Cái lương mốn mình ghét nhất, nhưng mình vẫn bị xúc động vì một nhân vật đàn ông chung thủy như thường. Yêu chết một người là tính mình thích nhất, suýt nữa tôi mê tí anh chàng Thanh Tú chỉ vì anh đóng vai một anh chàng chung thủy đó. Tí nữa là viết thư làm quen rồi đó.

Lan cười nói:

- Không biết ở ngoài đời anh chàng có chung thủy không nhì.

Thùy nheo mắt:

- Không ngờ cái mặt coi lạnh mà cũng lãng mạn thế.

- Không lãng mạn gì, điều thấy đàn ông thủy chung là tôi mê tí.

- Thế chàng của Lan có chung thủy không?

- Đang thử, tôi đang đem anh chàng lên bàn thí nghiệm đó.

- Thí nghiệm làm sao?

- Để anh chàng tự do, xem anh chàng có vung vít lên không ấy mà.

- Nghĩa là sao?

- Tôi giả vờ dễ dãi, giả vờ coi thường tất cả và giúp cho anh chàng quen nhiều bạn gái.

- Hơi nguy hiểm, nhỡ chàng cảm một cô bạn của Lan thì sao?

- Thì chàng sẽ điều đúng với tôi.

- Bằng cách nào?
- Thiếu gì cách, đàn bà như mình thiếu gì cách trả thù.
- Ví dụ?
- Giả vờ yêu người khác rồi trả thù sau.
- Không ăn thua, hấn càng mừng.
- Thù lắm, mình nhắm yêu một người có thể hại chàng được.

Thùy trợn mắt:

- Gì?
- Ví dụ chàng không phải đi lính thì làm cho chàng phải đi. Chàng đang ở thành phố thì đẩy chàng ra mặt trận, Chàng rắp tâm hoạt động chính trị thì bêu xấu tan tành... thiếu gì cách, tùy hoàn cảnh mà trả thù chứ?

- Bộ không yêu nữa sao?
- Yêu, yêu một anh chàng lòng bạc như vôi, không, hết yêu ngay tức thì.
- Như vậy Lan còn ghen dữ dội hơn Thùy nhiều.

Lan ngao ngán:

- Không tin được đàn ông. Trời ơi diễm phúc cho bà nào gặp người chung thủy. Bà chị họ của tôi yêu thương chồng, hy sinh cho chồng suốt đời. Lo làm ăn nuôi con không than thở. Đến phút chót khi ông chết ra nhận xác mới biết ông ba vợ, hai bà kia cũng bồng con tới đòi xác chồng. Bà chị của Lan cười cay, cười đắng. Té ra bao nhiêu năm hy sinh cho một thằng đê. Bao nhiêu năm ky cốp yêu một thằng tôi.

Thùy yếu ớt.

- Lạy trời Thành của tôi chung thủy.
- Đừng tin Thùy, tim đàn ông nhiều ngăn lắm.

Thùy nhắm mắt lại.

- Nhưng tôi yêu anh ấy quá sức tôi rồi.
- Giữ một nửa làm vốn đừng cho hết bà ơi. Cho hết là chết với họ, chết không kịp ngáp nói thật với Thùy chuyện này nhé. Đủ can đảm chịu đựng không đã?

Thùy lạc giọng:

- Cái gì? Cái gì mà can đảm với không can đảm?
- Bà phải dỗ dành cái bụng ghen của bà đi tôi mới nói.

Thùy nắm tay Lan:

- Tội nghiệp Thùy, nói đi Lan, nói úp mở kiểu đó đau tim quá.
- Đáng nhẽ tôi nên im lặng, nhưng tôi sợ bà khổ nói trước cho bà đề phòng.

Thùy hoảng hốt.

- Trời, chuyện gì vậy?
- Tuần trước anh về phép ngày chủ nhật phải không?
- Ừ, tuần trước về chủ nhật.
- Chiều thứ bảy anh ấy ở trong trại?

Thùy gật:

- Sao, thì họ thay phiên nhau đi phép.
- Chiều thứ bảy tuần trước Lan vào Thủ Đức, Lan gặp anh ấy với một cô hách lăm, đi xe với cả gia đình lên thăm anh ấy. Cái xe ấy có lính hộ tống nữa.

Thùy tối tăm mặt mũi:

- Thật không Lan? Lan giỡn mình hả Lan?
- Thật, tôi giỡn bà làm gì ác đức vậy.
- Trời ơi, đúng là anh Thành không?
- Tôi đâu có cạnh thị, mắt tôi không độ mà.
- Rồi anh ấy có thấy Lan không?
- Không, tôi tránh. Hơn nữa cô ta làm anh hết thấy nổi ai nữa rồi.

Thùy lịm người đi:

- Thật không lan?

Lan gất:

- Tôi đã nói là phải thật, hỏi mãi cái câu đó.
- Cô ta có đẹp không Lan?
- Trung bình thôi, thua Thùy xa, nhưng...
- Nhưng sao?
- Lan đoán con gái một ông tướng nào đó, có vẻ hách lắm.

Thùy cắn môi ngồi chết lặng người:

- Nếu Thành đã hết yêu tôi, tôi sẽ không có cách nào giữ Thành vì...

Lan thương hại.

- Bình tĩnh lại đi, từ từ đã rồi tính, nếu cần Lan giúp một tay trả thù cho Thùy.

- Trả thù cũng đau đớn như bị trả thù.

- Thì để từ từ đã, làm gì mà chảy nước mắt dòng dòng thế kia. Đáng lẽ tôi nói từ hôm qua, nhưng thấy bà háo hức đợi anh, tôi thôi.

- Hôm qua là hạnh phúc, bây giờ là đau thương. Mau thật, một sớm một chiều.

- Nhiều khi bà con họ hàng gì thì sao?

Lan an ủi. Thùy tươi ngay nét mặt:

- Ừ nhỉ biết đâu họ hàng gì với Thành.

Thùy lại thiếu não than thở:

- Chắc không phải, có nghe Thành nói họ hàng gì với tướng tá đâu.

Lan lại an ủi:

- Nói cho biết để phòng xa, chưa gì đã rồi người ra thì còn làm ăn gì được nữa. Bà thật, coi bộ Thành yêu Thùy lắm mà.

Thùy ngửa mặt dựa vào tường:

- Mình không có gì để giữ Thành cả.

Lan đứng lên:

- Chuyện đâu còn có đó, thùng thảng rồi tính sau. Ý tôi muốn bà đừng quá tin đàn ông, thế thôi, chưa chi đã quỳnh lên làm gì vậy? Bộ anh không có quyền quen biết ai nữa sao?

Thùy ngẩn ngơ nhìn quanh phòng. Hạnh phúc còn đầy trong em, sinh lực anh còn ướm đắm, mùi thơm đàn ông của anh còn rất nồng nàn. Môi hôn, còn nguyên chất mê man. Anh vừa rời khỏi tay em, bắt hạnh đã mon men đe dọa. Anh vừa tưới đầy thân em hương vị tình ái của hai đứa, giờ yêu thương đã rã tan thế này. Lan thảng tính, nó chưa bao giờ nói dối em, Thành ơi, nếu anh phản bội, em sẽ giết anh.

Ngày trôi thật nặng., Thùy gặm nhấm mãi cơn buồn, đàn bà ghen không có chồng ở gần một bên để tỏ bày nỗi ghen càng lúc càng ghê gớm hơn. Nó đốt cháy tận cùng da thịt nó rung đỏ mọi sợi thần kinh. Thùy toan lên tận Thủ Đức tìm chàng để hỏi rõ ràng câu chuyện thì nhận thư Thành gửi về.

Thùy đi vội vào phòng đóng cửa lại rồi xé thư, những dòng chữ thân yêu trên giấy màu xanh, “cư an tư nguy”.

“KBC, I, ngày...

Em,

Mong em nhận được thư này sớm để chủ nhật khỏi sốt ruột đợi anh. Hôm nay cả đại đội đi bãi mình anh nằm ở nhà vì bị phạt. Ngày mai anh sẽ bị nhốt ba ngày và chủ nhật này phép bị cúp. Em gắng thu xếp lên thăm anh vậy nhé, một tuần mà không được gặp em anh đau khổ lắm!

Tối thứ hai, tự nhiên anh nhớ em quá. Anh không yên tâm, nếu không được gặp em. Nỗi nhớ nhưng như đốt cháy da thịt anh. Người anh cứ bưng bưng lên như bị đun nước sôi trong nước nóng anh mong được nhìn thấy em, ôm em vào lòng và hôn thật khế hai môi em rồi đi ngay cũng được.

Ăn cơm xong, anh lên giường thở hắt ra vì nhớ em, giường của bọn anh đứa nào cũng vẽ bản đồ hết, đời đàn ông... gian nan khổ sở chứ có sung sướng gì đâu, không hiểu sao em cứ than kiếp sau làm đàn ông nhỉ?

Anh lấy báo ra đọc cố quen em đi. Nhưng không được Thùy ơi. Cuối cùng anh ngồi dậy và tìm cách 'dù' về thăm em, sáng mai sẽ vào thật sớm. Lúc đó đã tám giờ tối rồi. Anh tính kỹ lắm, nếu trót lọt mười giờ anh sẽ về tới nhà, ba giờ sáng anh sẽ kiếm cách đi. Đêm của người ta dài bao nhiêu mặc người ta, đêm của chúng mình dài năm tiếng thôi cũng đủ cho hai đứa lắm rồi.

Anh lén lút rời trại, lén lút bò như tên trộm qua bao nhiêu là hàng rào kẽm gai. Bộ đồ tác chiến của anh dày thế mà bị rách mấy chỗ đó Thùy. Hết vòng

kẽm gai này tới vòng kẽm gai khác. Về với em sẽ được đền bù, sẽ hết đau, về với em ôm gọn tâm thân mềm mại của em vào lòng, anh sẽ quên.

Hình ảnh của em ngoan ngoãn trong chiếc áo ngủ màu trắng mà anh mua cho em hôm nào, giúp anh nhiều can đảm làm một chuyện mà với cấp trên thì tội lỗi, nhưng với tình yêu anh đâu có tội tình gì phải không? Anh như con giun, đừng khinh anh em nhé. Anh tròn như con giun em ạ. Những họng súng vẫn im lìm đe dọa trên cao. Anh nín thở bò dọc đi. Kẽm gai, cây cỏ nhưng mô đất cứng làm rướm máu hai tay anh. Nỗi đam mê em lớn hơn nhiều Thùy ơi. Tình yêu của chúng mình mạnh hơn bất cứ một hình phạt nào. Nếu bị bắt anh sẽ bị tù, có thể sẽ ra trường với cấp bậc trung sĩ nữa, Nhưng anh yêu em, anh nhớ em vô cùng là nhớ. Bằng bất cứ giá nào đêm nay anh phải được ôm lấy em và hôn lên chỗ anh gởi một đứa con. Quân trường rộng mênh mông, rào kẽm gai rất kỹ. Có nhiều chỗ chôn mìn nữa, anh bò mãi chưa thấy con đường mòn dẫn ra một cái làng nhỏ. Từ làng này anh sẽ lợi bộ ra đường lớn đón xe về Sài Gòn.

Cuối cùng anh bò tới nương lộ, cánh tay anh đã vươn ra ngoài những hàng rào kẽm gai trùng trùng điệp điệp như trận đồ bát quái thời đông châu liệt quốc. Nhìn cánh tay mình rướm máu anh mỉm cười, rồi em sẽ hôn anh, sẽ rửa mặt bằng nước nóng và anh hết mệt trong vòng tay em phải không Thùy?

Anh lợi bộ ra tận xa lộ, anh vươn vai thở cho đỡ mệt. Nghĩ rằng chỉ vài phút nữa được nhìn nụ cười hớn hờ mừng rỡ và ngạc nhiên của em khi anh lù lù vào nhà. Anh mỉm cười, anh tin rằng không nụ cười nào tràn đầy hạnh phúc như nụ cười của anh lúc đó nữa. Và anh tin rằng đêm nay sẽ không ai hạnh phúc bằng hai đứa mình, anh vậy được một cái xe chở gỗ và xin đi nhờ, dĩ nhiên họ cho anh rồi, về đến đầu cầu Phan Thanh Giản anh xuống tìm taxi. Người anh phối phối vui em ạ, ăn chắc rồi, ăn chắc tôi sẽ được ôm người tôi yêu đêm nay.

Ngồi trên taxi cứ tưởng tượng đôi mắt đẹp của em tròn xoe vì ngạc nhiên anh lại mỉm cười một mình. Nhưng anh bị bắt khi chỉ còn cách nhà mình vài thước. Con đường nhà em trọ có một chiều, taxi bắt buộc phải ngừng ở ngã tư. Vừa ở trên taxi xuống anh bị quân cảnh vồ liền, thế là anh được gửi về trường tước khác.

Khi anh tỉnh dậy từ từ nhìn lên, thì bàn chân của hắn còn để ở đó. Bàn chân khổng lồ đối với anh lúc đó. Bốt- đờ-sô đè nặng trên vai anh, anh thấy tức tức ở ngực, hình như máu của anh muốn trào ra. Có cái gì nghẹn nghẹn trong cổ, có cái gì tung tức trong tim, anh không thể nói, không biết nói gì nữa để biện minh vì anh đã có lỗi. Anh đã dù, dù về thăm người yêu.

Anh trình diện tiểu đoàn, đại đội, rồi trung đội. Ngay đêm đó anh nhận hình phạt dã chiến. Anh không còn nhớ anh đã phải làm những gì, chỉ còn mơ hồ lúc phải để ngang khẩu Garant trên tay “vợ mày đó, mày phải bảo vệ nó không

được để một hạt bụi dính vào.” Vừa bò anh vừa nâng cao khẩu súng, lưng mang balô đủ đồ trang bị cho một cuộc hành quân dài. Mệt mỏi quá, anh lết đi rồi anh gục xuống. Anh vùng lên gắng thi hành hình phạt. Nghĩ tiếc cho mình, nghĩ tiếc cho em. Nếu Taxi chạy mau hơn một tí nữa. Nếu anh cứ ngồi yên trên xe chỉ một phút nữa thôi thì đâu có bị bắt.

Anh cố nghĩ miên man chuyện này qua chuyện khác để quên đi hai khuỷu tay anh đã rách nát. Máu bây giờ nhỏ thành giọt trên cát. Nhớ những giọt máu hồng ngày nào khi yêu em. Cũng hồng như thế. Bây giờ mới cảm thông với lời than khê của em ngày ấy: rất lắm anh ơi!

Anh mỉm cười một mình, viên Thiếu úy trung đội trưởng quát:

- Không bò đi nằm đó mà cười hả?

Rồi hấn như con hổ dữ nhào tới. Hấn cầm quai balô kéo đi. Anh nhào tới theo hấn không còn sức cưỡng lại nữa. Hấn dùng hết sức kéo tay anh đứng dậy. Trong lúc anh vô ý. Hấn đẩy nhào anh xuống đường mương dơ bản quanh đại đội. Anh vùng đứng dậy. Anh điên rồi. Anh quên anh đã vào lính, anh tưởng anh còn là thằng Thành kiêu hãnh ngày xưa. Anh đánh lộn với huấn luyện viên của anh. Dĩ nhiên anh thua khi cán bộ khác chạy ra, gia tăng thêm hình phạt cho anh.

- Tiếp tục bò quanh sân cho tới khi ngất xỉu... Anh không còn nhớ gì nữa, những gì những gì xảy ra sau đó anh không biết. Mơ hồ anh thấy hình ảnh em trong cơn mê...

Sáng hôm sau anh lại được gọi lên trình diện đại úy đại đội trưởng. “Bốn ngày trọng cấm” vì đã đánh sĩ quan cán bộ. Dọa sẽ cho ra trung sĩ. Anh sẽ bị giam ở nhà tù gần ngôi thánh đường mình ngồi với em nhớ không? Hôm nay anh được ở ngoài cho hết đêm để lấy sức nhận hình phạt trọng cấm.

Em yêu, không biết tâm sự với ai nên kể với em vậy. Đừng buồn Thùy nhé. Đàn ông phải vậy mới là đàn ông. Chủ nhật này anh không về như đã hẹn với em được đâu. Thứ bảy này em lên khu tiếp tân thăm anh Thùy nhé. Thương em quá, nhưng anh biết làm gì cho em nữa bây giờ? Ngay hôm đầu tiên gặp em. Anh đã linh cảm, rồi anh sẽ chẳng làm gì được cho em. Định mệnh vẫn bắt chúng mình yêu nhau để rồi làm em đau khổ.

Gắng đừng khóc kéo đau mắt, thu xếp lên thăm anh em nhé.

Hôn em,

Nguyễn Thanh Thành.”

Nước mắt Thùy chảy dòng dòng. Hôm nay thứ sáu rồi. Thùy chết điếng người đi vì thương chồng. Lá thư viết đều đều như giọng kể chuyện, nhưng mỗi chữ sắc như dao chém trên đá. Trong khi anh điêu linh với hình phạt của một đời đàn ông tao loạn. Trong khi anh bò lê lét quanh cái sân mênh mông cát nóng, thì em nằm nhà êm ấm, ghen hờn oán trách anh.

Đêm thứ hai, đêm anh nhớ em đến nỗi liều lĩnh dù về, để rồi bị bắt cách nhà chúng mình còn vài bước đi. Em nằm trong phòng nung nấu cơn ghen. Em nằm trong phòng thềm cầu xé anh như chó sói xé mèo. Tình yêu bị đất ở chỗ đó. Hai người yêu nhau chẳng bao giờ hiểu nhau, hai người yêu nhau vẫn còn riêng hai mảnh đời, hai định mệnh khất khe riêng, hai băng đảo lạnh lùng riêng. Những giọt máu hồng đầu đời và duy nhất đó đổ ra cho anh. Anh đã không biết quý, anh đã ngoảnh mặt đi, đẩy em lên Đà Lạt một mình. Bây giờ những giọt máu đỏ anh nhỏ từng dòng trên cát nóng. Lúc đó không có em, không có em để khóc cho anh. Không có em để lau mồ hôi trên trán anh, máu trên hai khuỷu tay anh. Trời ơi, tan nát cõi lòng ra được. Tình yêu mi chẳng là gì cả. Mi vô ơn nghĩa hơn mọi điều vô nghĩa. Mi không giúp ta ở gần được chàng giây phút đó. Mi không cho ta chia xe nỗi đau đớn cùng chàng. Bụng Thùy đau nhói từng cơn. Đầu óc Thùy choáng váng và ngất ngư. Bộ mặt thật nhất của tình yêu là ruột mình y co thắt lại, tim mình đau nhử khi biết người yêu mình đau khổ. Thùy cắn răng lại nhất định không thềm khóc nữa. Khóc cũng bằng thừa, cũng chẳng ai thương chúng mình đâu anh ạ. Em bắt chước anh, em cười khi đau khổ, em bắt chước anh, em nhún vai bị đời vật vã. Thành ơi, chắc bây giờ anh đang mỉm cười.